

ספרי' – אוצר החסידים – ליונאוויטש

# התוועדות

כבוד קדושת

## אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש



ש"פ מטות-מסעי, מבה"ח מנחם-אב, ה'תש"ל

יוצא לאור לש"פ מטות-מסעי, ב' מנחם-אב, ה'תשע"ו



יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושש לבריאה (ופרצת)

שנת הקהל

מאה וחמישים שנה להסתלקות הילולא של אדמו"ר ה„צמח צדק“

בס"ד.

## פתח דבר

לקראת ש"פ מטות-מסעי, ב' מנחם אב, הננו מוציאים לאור התוועדות ש"פ מטות-מסעי, מבה"ח מנחם-אב ה'תש"ל — הנחה בלתי מוגה.

\*

בתור הוספה — מכתב (תדפיס מכרכי אגרות-קודש שמכינים עתה לדפוס).

\*

ויה"ר שנזכה תיכף ומיד ממש לקיום היעוד "הקיצו ורננו גו", ומלכנו נשיאנו בראשם, וישמיענו נפלאות מתורתו, "תורה חדשה מאתי תצא".

## ועד הנחות בלה"ק

מוצש"ק פ' פינחס, ה'תשע"ו (ופרצת),  
שנת הקהל

מאה וחמישים שנה להסתלקות היולא של אדמו"ר ה"צמח צדק"  
ברוקלין, נ"י.

©

Published and Copyright 2016 by

**LAHAK HANOCHOS INC.**

788 Eastern Parkway Suite #408 Brooklyn, New York 11213

Tel. (718) 604-2610

info@lahak.org • <http://www.lahak.org>

The Kehot Logo is a trademark of Merkos L'inyonei Chinuch.

5776 • 2016

*Printed in the United States of America*

נדפס באדיבות דפוס

The PrintHouse

538 Johnson Ave. Brooklyn N.Y. 11237

(718) 628-6700

נסדר והוכן לדפוס

על ידי חיים שאול בן חנה

בדפוס „ועד הנחות בלה"ק"

(718) 604-2610

נדפס בסיוע ולזכות יצחק בן לאה וזוגתו רבקה ויקה בת רחל ומשפחתם שיחיו

בס"ד. שיחת ש"פ מטות-מסעי, מבה"ח מנחם-אב, ה'תש"ל.

בלתי מוגה

א. שמו של החודש המתברך בשבת מברכים זה — בנוגע לדיני כתיבת שטרות ע"פ תורה, וכפי שאומרים גם בנוסח ברכת החודש — הוא: "מנחם אב"<sup>1</sup>. ועד שיש דעות ששמו של החודש הוא "מנחם" (בלבד)<sup>2</sup>.

וגם להדעות שהשם הוא "מנחם אב" — הרי נוסף לכך ש"מנחם" קודם ל"אב" [שזוהי קדימה לא רק בזמן (כמות), אלא גם בתוכן הענין (איכות)], ובפרט שזהו ענין של תורה, שבה העיקר היא האיכות, ולא הכמות], הנה גם אם נכתב "מנחם" בלבד הרי זה כשר; וכן הוא להדעה ששם החודש הוא "אב" בלבד, שאם נכתב "מנחם" בלבד הרי זה כשר — לפי שכבר נתפרסם בכל תפוצות ישראל ש"מנחם" קאי על חודש אב.

וכיון שזהו ענין ששייך לבנ"י, תורה ויהדות (שהרי זה שם שנקרא ע"פ מנהג ישראל ש"תורה היא"<sup>3</sup>, ונוגע לשטרות של בנ"י שנעשים ע"פ תורה) — הרי מובן שכן היא המציאות ("עס איז טאָקע אַזוי"), שבחודש אב נוגע בעיקר וישנו הענין ד"מנחם", ענין הנחמה.

ב. ולכאורה אינו מובן:

איך אפשר לומר שבחודש זה דוקא ישנו ענין הנחמה — בה בשעה שלכאורה הרי זה להיפך, כלשון הכתוב<sup>4</sup>: "בחדשה ימצאונה" (חודש אחד יש בשנה וכו'), שלכן הרי זה חודש של היפך השמחה, כמארז"ל<sup>5</sup> "משנכנס אב ממעטין בשמחה", ולכן יש כמה עניני שמחה שאסור לעשותם בחודש זה, אלא יש צורך להמתין לחודש אלול; ואעפ"כ אומרים "יחדשוהו כו' לשמחה", ועד שהחל משבת מברכים ישנו כבר ענין השמחה!?

מנהגים ישנים מדורא ע' 153. שו"ע אדה"ז או"ח סוסק"פ. סתל"ב סי"א. סתנ"ב ס"ד. סתצ"ד סט"ז. ועוד.

(4) ירמ"י ב, כד (ובפרש"י) — הפטרת יום הש"ק זה.

(5) תענית כט, סע"א.

(1) גט פשוט אה"ע סק"ו סקל"ה. הובא בפתחי תשובה שם סק"ב. ובערוך השולחן שם סט"ז.

(2) גט פשוט שם. וראה גם ת"מ ח"מ ע' 292. וש"נ.

(3) ראה תוד"ה נפסל — מנחות כ, ב. מהרי"ל — הובא ברמ"א י"ד ששע"ו ס"ד.

לכאורה ה' אפשר לבאר זאת ע"פ משנת"ל<sup>6</sup> בפירוש רש"י על הפסוק "משכנותיך ישראל", "אף כשהן חרבין, לפי שהם משכון עליהן, וחורבנן כפרה .. שנאמר<sup>7</sup> כלה ה' את חמתו, ובמה כילה, ויצת אש בציון", והיינו, שחורבן ביהמ"ק (בחודש אב) הוא בדוגמת ענין המשכון שע"ז נשאר מציאותם של בני" באופן שהם נצבים לעד, ונמצא, שהחורבן עצמו הו"ע של נחמה, כיון שע"ז נעשה הקיום של בני" ; זוהי אמנם רפואה מרה, אבל סוכ"ס הרי זה ענין של רפואה.

אבל, ביאור זה שייך לומר רק בנוגע לענין החורבן בפעם הראשונה, משא"כ בשנים שלאח"ז כו'.

ג. ויש לומר הביאור בזה:

ישנו דין ששלש שנים הוי חזקה<sup>8</sup>. וכיון שבני" נמצאים כבר בגלות הרבה יותר מג' שנים מזמן החורבן, היו צריכים כבר להתרגל לגלות. ואעפ"כ רואים לפועל שבמשך כל הזמן יש אצל בני" רגש של געגועים ותשוקה לצאת מהגלות (אפילו אצל אלו שנמצאים בארצות הרווחה, ששם יכולים לקיים תומ"צ כו'), ולא רק במחשבה, אלא גם בדיבור — כפי שאומרים בתפלת שמונה-עשרה ג"פ בכל יום: "את צמח דוד עבדך כו'", "ותחזינה עינינו בשובך לציון", עד "המחזיר שכינתו לציון", וכאשר מתאספים עשרה מישראל, שזהו"ע של פרהסיא, אזי מכריז זאת הש"ץ בגלוי,

ובודאי אומרים זאת בתפלה מתוך רגש הלב, דכיון ש"ה' יראה ללבב"<sup>9</sup>, הרי מי הוא השוטה (ובלשון הידוע<sup>10</sup>: "אטו בשופטני עסקינן") שיאמר זאת ללא רגש הלב? ...!

ולכאורה: כיון שאמרו רז"ל<sup>12</sup> "גלו לאדום שכינה עמהם", והיינו, שבזמן הזה נמצאת עיקר השכינה בגלות<sup>13</sup>, הרי יש מעלה בחו"ל לגבי ארץ ישראל, וא"כ, מהי סיבת הגעגועים?

13 נזכר גם מדברי רבינו הזקן בענין לאה ורחל (ראה תו"א ויצא כב, סע"ד ואילך, ש"אחר חורבן בהמ"ק שגלו ישראל וגלתה עמהם השכינה, שהיא בחי' רחל, שהיא בבחי' גלות בע' שרים, ואינה מאירה כלל מערך הגילוי שהיתה מאירה בזמן הבית .. ומ"מ נשאר מאיר בא"י בחי' לאה .. אך .. הוא עלמא דאתכסיא והעלם כו". ובתו"ח שם ל, ד: "מטעם זה יש יתרון מעלה בזמן הגלות").

6 שיחת ש"פ בלק ס" ... (לעיל ע' ...).  
7 בלק כד, ה.  
8 איכה ד, יא.  
9 ראה ב"ב כח, א ואילך.  
10 שמואל-א טז, ז.  
11 ראה ב"ק פה, א. ב"מ מ, א. ב"ב ז, א. ועוד.  
12 ספרי סוף פרשתנו (מסעי). וראה מגילה כט, א.

וגם: מהי התועלת בענין הגעגועים — וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר<sup>14</sup>: לא מרצוננו גלינו כו' ולא בכחותינו נשוב לארץ ישראל, כך, שיש להמתין עד שיבוא זמן הגאולה, כמ"ש<sup>15</sup> "אני ה' בעתה אחישנה"?! אך הענין הוא — שעצם ענין הגעגועים הו"ע של נחמה: כאשר נזכרים שנמצאים אלף ותשע מאות שנה בגלות (שלכן ישנו ענין הגעגועים), הרי זה פועל ענין של נחמה — שמסיימים את העבודה, ובפרט כשיודעים שנשאר רק לסיים "פכים קטנים"<sup>16</sup>, וכשמסיימים את כל הברורים (באופן שלא נשאר שום ניצוץ בגלות), אזי יוצאים מהגלות. ובפרט כאשר ענין הגעגועים בא לידי ביטוי גם בדיבור, כנ"ל, שע"ז נפעל ענין זה גם אצל נפש הבהמית (כמובן מדברי רבינו הזקן<sup>17</sup> ש"אי אפשר לנפש האלקית לבטא בשפתיים... כי אם ע"י נפש החיונית הבהמית כו"), ועד שמתבטא גם באכילה ושתי', שענינם לפעול חיבור הנשמה עם הגוף, לקשר גשמיות עם רוחניות ורוחניות עם גשמיות, וע"ז פועלים בנ"י שענין זה יומשך גם בעולם.

ולכן: בכוא חודש אב, ובנ"י מכריזים שנמצאים בגלות וביהמ"ק חרב כו' — הרי זה גופא פועל את ענין הנחמה, "מנחם אב", ובאופן ש"הפכתי אבלם לששון"<sup>18</sup> (והיינו, שלא זו בלבד שהאבל מתבטל ממציאותרו, אלא אדרבה, שנהפך לששון), ע"י הקב"ה, "הוי' מלכנו"<sup>19</sup>, ש"אוחז בידיו ממש איש איש ממקומו, כענין שנאמר<sup>20</sup> ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"<sup>21</sup> (שלכן אין להתיירא מאף אחד שיהי' צורך להתגונן מפניו), ומוליך אותו אל הגאולה האמיתית והשלימה, ובאופן ד"פרות תשב וגו'"<sup>22</sup>, בקרוב ממש.

\* \* \*

ד. אע"פ שע"י ענין הגעגועים באים לגאולה — הרי אין זה ענין שנעשה בבת אחת, אלא במשך זמן.

וזהו גם הקישור לפרשת מסעי שקורין ביום הש"ק שבו מברכים חודש מנחם אב:

ידועה השאלה<sup>23</sup> על מ"ש<sup>24</sup> "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ

14) סה"ש תרפ"ז ע' 169. וש"נ.

15) ישע"י ס, כב.

16) ראה גם תו"מ ח"ב ע' 181 ואילך.

17) זכרי' ב, ח. ועוד.

18) תניא פל"ז (מד, א).

19) ירמי' לא, יב.

20) ישע"י לג, כב.

21) פרש"י נצבים ל, ג.

22) זכרי' ב, ח.

23) לקו"ת פרשתנו (מסעי) פח, ג.

24) ריש פרשתנו (מסעי).

מצרים": "להבין לשון אלה מסעי שהוא לשון רבים, וכתיב אשר יצאו מארץ מצרים, והרי מארץ מצרים הוא רק יציאה ונסיעה ראשונה כו"ו? ובדוגמת קושיית הזהר<sup>25</sup> על מ"ש<sup>26</sup> "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות": "כימי, כיום מבעי לי, דהא בחד זמנא נפקו כו", שהרי היציאה ממצרים היתה ביום אחד, כמ"ש<sup>27</sup> "למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים"?

ומבואר בזה<sup>28</sup>, ש"כל המ"ב מסעות", "עד חנייתם בירדן יריחו", "נק' הכל אשר יצאו מארץ מצרים", כי, תכלית היציאה ממצרים היא הכניסה לארץ ישראל, ולכן, כל זמן שעדיין לא נכנסו לארץ ישראל, והיינו, כל זמן שנמצאים עדיין בגלות, הרי זה עדיין באמצע היציאה ממצרים, עד שמגיעים לירדן יריחו<sup>29</sup>, שבזה נרמזת גם הגאולה האמיתית והשלימה, כי "יריחו הוא בחי' ריח", "ולעתיד לבוא יתגלה בחי' זו", כמ"ש במשיח "והיריחו ביראת ה'<sup>30</sup>.. דמורח ודאין<sup>31</sup>, וזהו ג"כ בחינת ירדן יריחו".

וכיון שהתורה היא נצחית<sup>32</sup>, ישנו ענין זה גם בעבודת האדם — תורת הבעש"ט<sup>33</sup> שאצל כל אחד מישראל ישנם כל פרטי מ"ב המסעות במשך כללות ימי חייו במשך ק"כ שנה, החל מירידת נשמתו למטה עד שמגיע אל התכלית — "והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה"<sup>34</sup>.

ובפרטיות יותר ישנו ענין זה גם בכל יום ויום<sup>35</sup> — בשעת ק"ש ותפלה שזהו "ענין מסירת נפש ממש כמו בצאתה מן הגוף כו"<sup>36</sup>, שאז נגאלים כל הניצוצות שנתבררו ע"י עבודתו; ולא רק בנוגע לעצמו, אלא גם בנוגע להזולת — שרק אז יכולה להיות היציאה מן הגלות (שזוהי התכלית של ענין הגעגועים), כי, כל זמן שהזולת לא נתברר, אין ביכולתו לצאת מן הגלות בעצמו, כיון שהיציאה מהגלות היא רק לאחרי גמר בירור כל הניצוצות כו'.

|                                       |  |
|---------------------------------------|--|
| 30 ישעי' יא, ג.                       | 25 ח"ג קעו, רע"א. וראה גם זח"א         |
| 31 סנהדרין צג, ב.                     | 26 בהשמות ס"ו כה (רסא, ב), הובא באוה"ת |
| 32 תניא רפי"ז. ובכ"מ.                 | 27 נ"ך עה"פ סק"ז (ע' תפז).             |
| 33 ראה כש"ט בהוספות ס"ל. וש"נ.        | 28 מיכה ז, טו.                         |
| 34 קהלת יב, ז. וראה לקו"ת ר"פ האזינו. | 29 פ' ראה טז, ג.                       |
| ובכ"מ.                                | 30 לקו"ת שם פט, ב.                     |
| 35 ראה אוה"ת פרשתנו (מסעי) ס"ע        | 31 בענין זה נזכר מאמר הגמרא (בכורות    |
| א'שנב.                                | נה, א): "הרי הוא אומר מעבר לירדן ירחו  |
| 36 תניא פמ"א (נח, סע"א).              | קרמה מזרחה, מה ירחו ארץ כנען, אף ירדן  |
|                                       | ארץ כנען".                             |

ה. והנה, בנוגע לכניסה לארץ ישראל<sup>37</sup> נאמר<sup>38</sup> "אך בגורל יחלק את הארץ", וכן בפרשתנו: "והתנחלתם את הארץ בגורל"<sup>39</sup>, "זאת הארץ אשר תפול לכם וגו'"<sup>40</sup>, ומפרש רש"י: "על שם שנתחלקה בגורל נקראת חלוקה לשון נפילה", וכמובא במפרשי רש"י<sup>41</sup> שזהו ע"ד מ"ש<sup>42</sup> "הפיל פור הוא הגורל".

והענין בזה:

גורל — הו"ע שלמעלה מטעם ודעת, וכפי שמבאר רבינו הזקן באגה"ק<sup>43</sup> בענין "במאי הוי זהיר טפיי"<sup>44</sup>, ש"כמו שאברי האדם כל אבר יש לו פעולה פרטית ומיוחדת. . כך בכל מצוה מאיר אור פרטי ומיוחד מאור א"ס ב"ה", ובהתאם לכך יש לכל אחד מצוה מיוחדת שבה צ"ל "זהיר טפיי", ומצוה זו היא ה"שער" וה"צינור" שעל ידם עולים כל שאר המצוות כו"<sup>45</sup>, ומסיים, ש"יתרון האור הזה לנשמות פרטיות אינו בבחי' טעם ודעת מושג, אלא למעלה מבחינת הדעת. . ודוגמתו למטה הוא בחינת הגורל ממש".

ויש לבאר דיוק הלשון "בחינת הגורל ממש":

ידוע שיש ב' פירושים בענין שהנשמה היא "חלק אלקה ממעל ממש"<sup>46</sup>: (א) אלקות ממש, (ב) מלשון ממשות, כמו דבר שיכולים לממש, והיינו, שגם בהיות הנשמה למטה במקום שישנו ענין המישוש, ה"ה אלקות ממש (ובלשון הידוע<sup>47</sup>: כפי שאלקות נעשה בבחי' נברא).

וכמו"כ י"ל בענין "בחינת הגורל ממש" — ממש בחי' הגורל שלמעלה מטו"ד, שהו"ע עצם הנשמה; ובאופן כזה נמשך גם למטה במקום המישוש.

וזהו "אך בגורל יחלק את הארץ" — שענין הכניסה לארץ מוכרח להיות ע"י ענין הגורל שלמעלה מטו"ד, כיון שדוקא ע"יז יכול להיות ביורר הניצוצות כו'.

- |  |   |
|--|---|
| 42) אסתר ג, ז. ט, כד.                      | 37) ובפרטיות יותר — "ארצות החיים"       |
| 43) סוס"ז.                                 | (תהלים קטז, ט), לשון רבים, מלכות (אימא  |
| 44) שבת קיח, סע"ב.                         | תתאה ומטרוניתא) ובינה (יהל אור ע' תמד), |
| 45) ראה סה"ש תרצ"א ס"ע ע' 264              | שזהו"ע ירושלים של מטה וירושלים של       |
| ואילך. וש"נ.                               | מעלה שמכוונת כנגדה (ראה לקו"ת פקודי ד,  |
| 46) תניא רפ"ב. וראה גם תניא עם לקוט        | א ואילך).                               |
| פירושים מרבתינו נשיאינו לתניא רפ"ב (ע'     | 38) פינחס כו, נה.                       |
| ח ואילך). וש"נ.                            | 39) מסעי לג, נד.                        |
| 47) ראה ביאורה"ז לאדהאמ"צ פינחס קיד, ד     | 40) שם לד, ב.                           |
| ואילך. ולאדמור"ר הצ"צ ע' תקמו ואילך. ועוד. | 41) שפ"ח.                               |

ועי"ז זוכים לביאת המשיח, שגם זה ענין שלמעלה מטו"ד, כדאיאת בגמרא<sup>48</sup> "שלשה באין בהיסח הדעת .. משיח כו".

ואז יגאלו כל הניצוצות<sup>49</sup> באופן של גאולה שלימה, ובאופן ד"שמחת עולם על ראשם"<sup>50</sup> — "על ראשם" דייקא, בבחי' מקיף, כי, ככל שירבה הגילוי בפנימיות, ישארו עוד ענינים בבחי' מקיף<sup>51</sup> כו<sup>52</sup>.

\* \* \*

ו. מאמר (כעין שיחה) ד"ה זאת הארץ אשר תפול לכם וגו'.

\* \* \*

ז. הביאור בפירוש רש"י על הפסוק<sup>40</sup> "זאת הארץ אשר תפול לכם וגו'", "לפי שהרבה מצות נוהגות בארץ ואין נוהגות בחוצה לארץ הוצרך לכתוב מצרני גבולי רוחותי סביב, לומר לך מן הגבולים הללו ולפנים המצות נוהגות", "תפול לכם", "על שם שנתחלקה בגורל נקראת חלוקה לשון נפילה. ומדרש אגדה אומר, ע"י שהפיל הקב"ה שריהם של ע' אומות מן השמים וכפתן לפני משה, אמר לו, ראה אין בהם עוד כח",

— שאין לומר שכוונת הכתוב להודיע גבולות הארץ לצורך הכיבוש, דא"כ, הי' צריך לצוות את יהושע שהכניס את בני" לארץ. ועכצ"ל, שכוונת הכתוב היא בנוגע למצוות הנוהגות בארץ ("מן הגבולים הללו ולפנים", ולא מחוצה להם, גם לא בעבר הירדן), ולכן נאמר הציווי ע"י משה דוקא, כמו כל המצוות, גם התלויות בארץ;

החילוק בין "תפול" שנאמר כאן בנוגע לכיבוש הארץ כולה, ל"תחלק"<sup>53</sup> שנאמר בנוגע לחלוקת הארץ לכל שבט בפ"ע ע"פ הגורל, והצורך בב' הפירושים ב"תפול" —

הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס<sup>54</sup> בלקו"ש חי"ג ע' 122 ואילך.

\* \* \*

ח. בנוגע לאגרת התשובה — צריך להבין בנוגע לכללות פרק י"ב שבו מבואר "טעם השמחה ביסורי הגוף", מהי שייכותו לענין התשובה!?

51 ראה לקו"ת ואתחנן ז, ב ואילך.

ובכ"מ.

52 חסר הסיום (המו"ק).

53 פינחס כו, נג.

54 בשילוב שיחת ש"פ מטו"מ תשכ"ו.

48 סנהדרין צז, א.

49 שהם ברוגמת הנשמה שמעולם לא

הלכה לגלות כו' (סה"ש תרפ"ז ע' 170.

וש"נ).

50 ישע"י לה, יו"ד. נא, יא.



בשלמא בסוף פ"א, נזכר ענין זה בדרך-אגב — בנוגע לזכרון החטא, ש"יועיל . . בכדי לקבל בשמחה כל המאורעות כו"; משא"כ בפרק י"ב הרי זה בא בתור ענין בפני עצמו, ובאריכות בפרק שלם שמדבר רק בענין זה (מלבד התיבות האחרונות: "ודעת לנבון נקל ומשכיל על דבר ימצא טוב", שכבר נתבארה<sup>55</sup> שייכותן לכללות אגרת התשובה). וצריך להבין מה שייך ענין זה לאגרת התשובה שמדברת אודות ענין התשובה.

ואין לומר שענין זה נוגע לעבודת התשובה, דכיון שיסורי הגוף הם "טובה גדולה ועצומה לנפש החוטאת למרקה כו", צריך להתפלל ולבקש מהקב"ה שיהיו לו יסורים, כדי שתהי' לו כפרה — שהרי כבר נתבאר בהתחלת אגה"ת<sup>56</sup> בנוגע לגמר הכפרה ע"י יסורים, שזהו דוקא כאשר "הקב"ה מביא עליו יסורים, וכמ"ש<sup>57</sup> ופקדתי בשבט וכו', ופקדתי דייקא", ואדרבה — יהודי מבקש בתפלתו (ובודאי פועל זאת): "מה שחטאתי לפניך מחוק כו' אבל לא ע"י יסורים וחליים רעים"<sup>58</sup>. וכפי שיתבאר לקמן.

\* \* \*

ט. בהמשך להמבואר בפירוש רש"י ש"הפיל הקב"ה שריהם של ע' אומות כו' לפני משה, אמר לו, ראה אין בהם עוד כח" — דובר אודות המצב באה"ק.

\* \* \*

י. הביאור באגרת התשובה:

ענין השמחה ביסורים — נתבאר בתניא פכ"ו (בגימטריא הוי'), ש"גם זו לטובה, רק שאינה נגלית ונראית לעיני בשר, כי היא מעלמא דאתכסי . . י"ה (משם הוי'), וז"ש<sup>59</sup> אשרי הגבר אשר תיסרנו י"ה וגו', ולכן ארז"ל<sup>60</sup> כי השמחים ביסורים עליהם הכתוב<sup>61</sup> אומר ואוהביו כצאת השמש בגבורתו, כי השמחה היא מאהבתו קרבת ה' . . (ש)היא ביתר שאת ומעלה אין קץ בעלמא דאתכסיא . . ועל כן זוכה לצאת השמש

שלתחילה לא הי' רוצה את יסורי המאסר, אבל בדיעבד, אינו מוותר על זה!  
59) שם צד, יב.  
60) שבת פח, ב. וש"נ.  
61) ס' שופטים ה, לא.

55) שיחת ש"פ האזינו, י"ג תשרי תשכ"ט  
סט"ז ואילך (תו"מ חנ"ד ע' 72 ואילך).  
56) פ"א.  
57) תהלים פט, לג.  
58) בענין זה נזכר גם מדברי אדמו"ר מהוריי"צ (ראה תו"מ חנ"ז ע' 27. וש"נ),

בגבורתו לעתיד לבוא, שהיא יציאת חמה מנרתקה שהיא מכוסה בו בעוה"ז, ולעתיד תתגלה מכסוי, דהיינו שאז יתגלה עלמא דאתכסיא ויזרח ויאיר בגילוי רב ועצום וכו'".

ולכאורה אינו מובן: כיון שזהו טוב מכוסה — מה נוגע שהאדם יהי' שמח מזה?

והביאור בזה — שכיון שהטוב הוא מכוסה, הרי מצד עצמו יכול להשאר למעלה, ולא להיות נמשך למטה, אך ע"י רגש השמחה פועלים שיומשך ויתגלה למטה — עוד לפני הזמן דיציאת חמה מנרתקה לעתיד לבוא. ועוד זאת, שענין זה גופא ממהר את הזמן דיציאת חמה מנרתקה לעתיד לבוא, שהרי ענין זה (ככל הגילויים דלעתיד לבוא) תלוי במעשינו ועבודתנו במשך זמן הגלות<sup>62</sup>.

וכן הוא בנוגע להמבואר באגה"ת טעם השמחה ביסורי הגוף — שכיון שענין זה נוגע למירוק הנפש,

— שתהי' לא רק כפרה ומחילת העון שנעשית ע"י עזיבת החטא בלבד, באופן ש"אין מזכירין לו דבר וחצי דבר כו'", אלא "שיהי' לרצון לפני ה' ומרוצה וחביב וכו'", כפי שנעשה ע"י הקרבן (כמ"ש<sup>63</sup> "ונרצה לו לכפר עליו", ש"אין זו כפרת נפשו, אלא לכפר לפני ה' להיות נחת רוח לקונו"), או ע"י התענית ש"הוא במקום קרבן" (כמשנת"ל<sup>64</sup>), וכן ע"י יסורי הגוף (כפי שממשיך בחצע"ג: "בפרט בדורותינו אלה שאין ביכולת להתענות כפי מספר כל הצומות . . הצריכות למירוק הנפש כו'", שמזה מובן שענין יסורי הגוף הוא כמו התענית) —

הרי זה צריך להיות מתוך רגש של שמחה.

[לאחרי תפלת מנחה התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן הניגון "כי אלקים יושיע ציון"].

64) אגה"ת פ"ב.

62) תניא רפ"ז.

63) ויקרא א, ד.

## הוספה

בי"ה. א' מני"א תשי"ג  
ברוקלין.

האברך ... שי"

שלום וברכה!

נתקבל מכתבו מיום כ' תמוז, בו מודיע מפעולותיו. ואף שלעי"ע קטנות  
המה אבל כיון שכבר זו ממקומו ופעל אצלו שצריך לשמוע, הרי יש תקוה  
שסוי"ס יגדלו גם הפעולות אשר בד"מ יפעול זה ג"כ הטבה במצבו כשהוא  
לעצמו, ובכלל אין כדאי להכנס בחשבונות עם הקב"ה וצ"ל כאיש חיל – א'  
סאָלדאָט – המקיים מה שנצטוו מפני קבלת עול, ואף גם אם מצד הגוף ונה"ב  
הרי עבדא בהפקירא ניחא לי, ובפרט שהענין המדובר הוא עבודה נעימה להפיץ  
אור תורה ובפרט חסידות בין אברכים ונערים, והשי"ת יצליח שיגדלו פעולותיו  
בזה הן בכמות היינו מספר המושפעים והן באיכות לעשותם וואַרימער  
חסידשער, ומדתו של הקב"ה היא מדה כנגד מדה שגם הוא יהי' וואַרימער און  
חסידשער.

בברכת הצלחה,

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א  
המזכיר



**מוקדש**  
**לחיזוק ההתקשרות לנשיאנו**  
**כ"ק אדמו"ר זי"ע**



ולזכות

הילדה **חנה** שתחי'  
נולדה י"ג תמוז, ה'תשע"ו  
**שנת הקהל את העם**

נדפס על ידי ולזכות הורי

הרה"ת ר' **שלום דובער** וזוגתו מרת חי' **מושקא** שיחיו **קסלמן**

ולזכות זקני

הרה"ת ר' **יוסף יצחק** וזוגתו מרת **פריידא** שיחיו **קסלמן**

הרה"ת ר' **מנחם מענדל** וזוגתו מרת **שרה** שיחיו **אזימאוו**

מרת **דבורה לאה** שתחי' **קסלמן**

הרה"ת ר' **חיים דוד** וזוגתו מרת **העניא סטישא** שיחיו **ליין**

הרבנית מרת **שולא שפרה** שתחי' **קייזן**